

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1201/2020
28.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца КТЗ 832/20 од 17.09.2020. године, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Пријепољу К 51/20 од 29.03.2020. године и Кв 27/20 од 01.04.2020. године, у седници већа одржаној дана 28.10.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца КТЗ 832/20 од 17.09.2020. године, поднет против правноснажних решења Основног суда у Пријепољу К 51/20 од 29.03.2020. године и Кв 27/20 од 01.04.2020. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Пријепољу К 51/20 од 29.03.2020. године одбијен је као неоснован предлог ОЈТ у Пријепољу Кт 103/2020 од 29.03.2020. године да се према окривљеном АА одреди притвор због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, па је исти одмах пуштен на слободу.

Решењем истог суда Кв 27/20 од 01.04.2020. године одбијена је као неоснована жалба ОЈТ у Пријепољу поднета дана 31.03.2020. године против решења К 51/20 од 29.03.2020. године.

Против наведених правноснажних решења Републички јавни тужилац поднео је захтев за заштиту законитости КТЗ 832/20 од 17.09.2020. године, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП – битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП у вези члана 211. став 1. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји као основан поднети захтев и на основу члана 492. став 1. тачка 3) ЗКП донесе одлуку којом ће утврдити да је правноснажним решењима Основног суда у Пријепољу К 51/20 од 29.03.2020. године и Кв 27/20 од 01.04.2020. године повређен закон у корист окривљеног АА.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоцу окривљеног АА - адвокату Милану Дробњакловићу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Републички јавни тужилац у поднетом захтеву као разлог подношења истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП у вези са чланом 211. став 1. тачка 3) ЗКП наводећи да су разлози суда за одбијање предлога за одређивање притвора према окривљеном, а по законском основу из члана 211. став 1. тачка 3) ЗКП потпуно нејасни. Наиме, по ставу тужиоца нејасно је како ранија осуђиваност окривљеног, од чега једанпут за истоврсно кривично дело, не представља околност која као особита указује да ће окривљени у кратком временском периоду поновити кривично дело, као што је нејасан и неприхватљив став суда да је за одређивање притвора по овом законском основу потребно постојање конкретне, извесне и реалне опасности од понављања кривичног дела у кратком временском периоду, а што по налажењу тужиоца нема законско упориште у одредби члана 211. став 1. тачка 3) ЗКП-а.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Супротно наводима захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, по оцени Врховног касационог суда у побијаним правноснажним решењима суд је дао јасне разлоге за свој став у оцени навода Основног јавног тужиоца у Пријепољу, изнетим у предлогу за одређивање притвора према окривљеном.

Наиме, суд је ценио околности наведене у предлогу за одређивање притвора према окривљеном (које се истичу и у захтеву за заштиту законитости), те је нашао да оне не оправдавају одређивање притвора из законских разлога прописаних у члану 211. став 1. тачка 3) ЗКП, јер не указују да је опасност од понављања кривичног дела у кратком временском периоду конкретна, извесна и реална. Фактички, суд је за своју оцену непостојања законских разлога за одређивање притвора по предложеном законском основу дао потпуно јасне разлоге. Да ли је оваква оцена наведених околности правилна или неправилна, без утицаја је на постојање битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП коју тужилац истиче у захтеву, већ је за постојање ове процесне повреде битно да ли је суд за своју оцену изнетих околности и с тим у вези заузет став, дао јасне разлоге.

У конкретном случају, по оцени Врховног касационог суда, суд је за свој став дао потпуно јасне разлоге које, Републички јавни тужилац не прихвата, јер се не слаже са оценом и ставом суда о непостојању разлога за одређивање притвора према окривљеном по законском основу прописаном у члану 211. став 1. тачка 3) ЗКП.

Надаље, неприхватљиви су наводи захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца да разлочи изнети у побијаним решењима о потреби постојања конкретне, извесне и реалне опасности од понављања кривичног дела у кратком временском периоду као услова за одређивање притвора по основу одредбе члана 211. став 1. тачка 3) ЗКП, немају законско упориште у тој одредби закона.

Ово стога што би се у супротном, када би опасност од понављања кривичног дела могла бити и апстрактна, радило о такозваном „превентивном притвору“ а не о притвору као мери обезбеђења присуства окривљеног и за несметано вођење кривичног поступка (члан 188. став 1. тачка 7) ЗКП-а, члан 30. став 1. Устава Републике Србије). Због тога је Уставом и законом искључена могућност одређивања притвора по овом законском основу позивањем на апстрактну могућност извршења кривичног дела, већ та могућност мора бити извесна и реална, како је то правилно нашао суд у побијаним решењима.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним решењима није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев Републичког јавног тужиоца одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић